

OLVASÁS 3. évfolyam

Fazekas László: Minden nyugovóra tér

(részlet)

Most minden elcsendesedik odakint, minden, ami egész napon át hangos volt, eleven és vidám. A nap lenyugodott, a virágok észrevétlenül bezárják illatozó kelyhüket, és elalszanak: a fehér százszorszépek és a vörös rózsák, a kék harangvirágok és a sárga oroszlánszájak mind-mind elalszanak.

A fű meg a gabona is nyugovóra tér. A mezőkre lenge fátyol terül, olyan lágyan, mint a lehelet. A madarak is abbahagyják az éneklést, csendben ülnek a fészekben, szárnyuk alá dugott fejjel. Már a szorgalmas méhecskék sem zümmögnek a kertben, alszanak ők is az illatos lépben.

Egy-egy eltévedt szélroham még átszalad az utcákon vagy a háztetők felett, itt-ott megrázza az ablaktáblákat, másutt meg a vadszőlő levelei között susog. Hamarosan ő is elcsendesedik a völgyben.

Már csak a kutyák vannak ébren! Néha-néha felugatnak, főként, mikor feljön a hold, vagy egy késői járókelő léptei kopognak az utcán.

Az egész világ csöndes, egyre csöndesebb. Sötét és néma. Az égen ezer csillag pislákol, a hold puhán önti fényét a földre le. Nem tart már soká, a gyerekek is mind elalszanak szobácskáikban, szépet álmodnak, és mosoly bujkál rózsaszín arcocskáikon.